

במדינה

מיעוטים

ליהודי — כניסה חופשית, ערבי — שישלם

במקום אחד לפחות, הצליחו הדתיים להביא לעם ישראל את ימות המשיח: בגן החיות התלאביבי, שם, יכול כל דיכפין להיכנס בימי שבת ללא כרטיס, להינות מבידור חופשי חינם אין כסף. כלומר — כל זמן שהוא יהודי, אם הוא ערבי — עליו לשלם. איך מאפשרים כניסה חופשית ליהודי — אך מחייבים ערבי ב"תשלום" פשוט מאוד: מתרימים אותם לרכישת גורילות.

קירקס בגן החיות. כאשר החליטה לפני שנתיים עיריית תל-אביב, בלחץ הדתיים לפתוח את שערי הגן בפני מרבית מרבקים, כפי למנוע מהיהודים טובים מהשתמש בכסף ביום הקדוש, היו לנוגדי עיניה תושבי עיריה בלבד. חכמי העיר שכ"ו את תושביה הנרביים של ישראל, ודאי חודאי ששכחו מתושבי השטחים.

אולם אלה לא שכחו את גן החיות — אטרקציה מרכזית לתושבים אלה אף ב"תשלום, ועל אחת כמה וכמה חינם. מדי שבת, החל הגן מתמלא עד אסט מקום בערביי ישראל והשטחים, שהגיעו למקום במשאיות מלאות. להנהלת הגן לא היה כל חשק לאפשר גם להם כניסה חופשית. מה עושים? בשלב זה, הופך גן החיות לקירקס. "תרומה". מכביר מנהל הגן, ד"ר משה אברם: "כשראינו כיצד קבוצות גדולות של ערבים, גם מהגולן והגדה, מגיעים באוטובוסים ובמשאיות ונוכחים באופן חופשי ביום שבת, לגן, החלטנו לבקש מהם תרומות. היינו מבקשים מראש ה"קבוצה סכום גלובלי, אך כשהתברר לנו שהדבר מתקבל בהתנגדות מטעם הקהל,

מבקר דרוויש ובתו תרומה לגורילות

הן היהודי והן הערבי, החלטנו להפסיק. שבת האחרונה כבר לא דרשנו תשלום. מספר מוחמד דרוויש, אב לשני בנים, שהגיע לתלאביב כטייבה: "איך שבאתי לגן החיות, רציתי ללכת לקנות כרטיס. אבל ראיתי שנכנסים בלי כסף, שאלתי אידן אחד אם לא צריך לשלם, או הוא אמר שבשבת לא משלמים, בגלל הרת היהודית. חשבתי שהוא צוחק עלי, אבל כשראיתי ש"באמת כולם נכנסים בלי כסף, נכנסתי גם אני הגברת בשער אמרה לי: אדון, צריך לשלם שתי לירות. אמרתי לה: אבל אף אחד לא משלם. למה דחקא אני? אז היא אמרה לי: יהודים לא משלמים. אבל ער"בים כן צריכים לשלם." היא לקחה ממני שתי לירות, וכל הילדים עמדו מסביב והסתכלו איך אני משלם בגלל שאני ערבי."

ערבים תרמים לגורילות. ניסן קוריס, חבר הנהלת הגן (כל חברי הנהלת הגן הם בעלי מניות בו) ומנהל מחלקת הכספים של עיריית תל-אביב: (המשך בעמוד 30)

מכתביוס לרבותי

הענין המשותף הזה התחיל עוד בתקופת הגימנסיה. תקחי לדוגמא את מיקי ג'אגר" הן מבקשות. "שלושתינו היינו משוגעות עליו. ומעניין שדחקא הפה — הוא שהלהיב לכל אחת מאיתנו את הדמ"י. מעניין מאוד, חמודות. מעניין מאוד. אריק אינשטיין, למשל, לא הצליח ב"מקום שמיקי ג'אגר עשה כל כך הרבה. הן מדהות. וממשיכות:

"נכון שאנחנו מתאהבות תמיד באותו הבחור — אבל זאת לא סיבה שהוא ית"אב בשלושתינו." בגלל שהן בכלל לא אותו דבר. אחת, למשל היא כמו אלי מקגי ראו: שחורת שיער. אצילית ואף פעם לא מתרגשת משום דבר. השניה, "אוהבת נורא להשתולל. כזאת מין, תומכיו חנינית עם שיער בלונדיני מחולתל והמון נמשים." 85/71 השלישית, לעומת זאת" (לעומת מה, יקירותי?) היא צברית טיפוסית. בלי עניינים ודי יפה." ועוד תכונת אופי חשור בה: "אוהבת נורא להתלבש יפה". זהו הסיכום המשולש במלואו. לבחירתה, בחור נחמד, בן עשרים וחמש בערך, י"רצוי גם תואר יוקרמאי ומראה מתקבל על הדעת".

"רצוי שגם הוא יהיה יפה. או לפחות מושך" מצינת 84/71 בצניעות ושיהיה מאלה שהיו בחיים בומן המלחמה העול"מית השניה: "אני אוהבת טיפוסים מבוגרים. לפחות בני שלושים". כאילו שזה לא היה ברור.

★ ★ ★

שלוש בחביבה אחת

שלוש שהן מיספר אחד (אצלי): 85/71. ויש להן סיבה טובה לכתוב במשותף: "כ"ר לנו מהפשות אותו דבר, הן טוענות.

זה הוא עולם הכרטיסים. יש בו המון זותר". לא בכלול, כמונן, "ב'רלדין צ'אפלין, למשל, אין כלום", מצהירה הכוכבת ה"צעירה, "היא סתם אחת. ואני לא במינה בכלל למה לקחו אותה לטרט. אני אישית מכירה הרבה בחורות יותר יפות. אפילו בלי לדבר על עצמי". אבל סיכוייה הטובים במיורף עם כ"ר כבות בין-לאומיות לא שיכנעו את רחל

קודם כל, היא מבקשת שלא יתייחסו אליה כמו אל איזה כוכבת גדולה. ש"יקחו אותה כמו שהיא: "תלמידת שבי" עית, קצת ברדקיסטית, ונורא נורא או"הבת לחשתוף". לעולם הסרטים היא הגיעה נורא ב"מיקרה, "אני יודעת שזה נשמע כמו אגדה, אבל עובדה: בסך הכל הלכתי לקנות משהו בבוטיק." והיא אפילו לא שמה לב שמרדי ההסרטה של הסרט

אזולאי

אזולאי להמשיך בקריירה קולנועית. "עדיין לא החלטתי שום דבר סופי", היא מודיעה. "אחרי הכל, אפשר לומר שיש לי קצת נסיון בסרטים. היכרתי את העולם הזה מקרוב, ואני יודעת ש"כל הזוהר הזה מכסה על דברים אחרים. יש בו המון שחיתות, ואפשר להתקלקל בקלות. אני לא בטוחה אם אני בדיוק הטיפוס המתאים בשביל זה". הגם את לא, חביבתי?

"הוא לא ירה באביו" נמצאים בדרך אל הבוטיק תגורלי. אבל מי שנמצא בתוך המשרד — ה"במאי הגרמני קיינודורפר — שם לב אליה. "בחיני שאני לא יודעת למה", משחזרת רחל אזולאי, בתלבושת מקסי"קנית וחיוך מתנצל, את המאורע. על החווה היא חתמה בקלות. "ואני לא מצטערת על כך. זה נעים לערוך היכרות עם עולם חדש. במיוחד כשעולם

תראו יפהפיות — ואתן מוכרות להיות כאלה, מפני שאחרת 83/71 לא מוכן אס"ר לו לקרוא אתכן, שלא לדבר על פעולות יותר מעמיקות — אל נא תחשובנה, בשום פנים ואופן, שהוא מגיע למדור הזה מתוך חוסר ברירה. לא 83/71.

שזה יהיה לכן ברור כבר מההתחלה, ש"לא חסר לו. ואף פעם לא היה חסר לו. ככה כמות שהוא "בגיל הטוב, גרוש, בלי ילדים, עם דירה חמודה (טיפוסים כאלה תמיד משאירים את הדירה אצלם) והופעה חיוצנית מרשימה", מוכן להעניק את עצמו לחסיה של היפהפיה "רצוי בלונדינית, ושבושם אופן לא יהיה לה אפילו פצעון אחד על הפנים" שתשלח אליו מכתב עם תמונה. בלי תמונה אין בכלל מה לדבר. והוא שונה מכולם. הוא — המיוחד, בעל הדירה וכו' — מהפש דבר אחר: יופי. וליתר ריוק, את היפה כולן. "את זו ש"תצליח להשכיח ממנו את יופיה של אשתו לשעבר". וזאת עליכן לדעת, יפהפיות-מחפ"שות-אתגרים — שאשתו הייתה יפה מאוד. יותר מכל מלכות היופי ושחקניות הקול"נוע הגדולות. הוא מפרט, ומסיף: "אני ב"אמת מצטער עליה".

אבל אתן לא צריכות להצטער כל-כך. היא לא מתה, כפי שחשבתן — אלא פשוט הזדקנה. "ואני לא יכול לחיות לצד יצור בלתי מושלם" כותב 83/71.

★ ★ ★

בזרם זורקים את כולם

לא הלך לה בחיים, ל"84/71 (24) ה"מיכנה. קודם היה לה חבר והיא זרקה אותו. אחר כך היה לה גם כן חבר, שזרק אותה. עוד אחר כך היה לה עוד חבר, וההורים שלה זרקו את שניהם. ועוד אחר כך, היה לה עוד הרבה חברים, וזה בכלל בכלל לא היה משנה (וגם לא זכור) מי זרק את מי.

"אבל אל תחשבי", היא מבקשת ממני, "ש"אני מושחתת או משהו כזה". פשוט — לא היתה לה ברירה. "ואל תשאלו אותי למה" היא מוסיפה.

את יכולה להירגע, 84/71 החמודה: אין לי שום כחנות כאנה.

אבל אם אתה — נשמה גברית טובה ש"כמותך — מעוניין לשמוע עד הסוף את סיפורי האהבות הרבות, מן הסוג הסוחט דמעות (שלה) וזקוק למישענת כתף גברית (שלך) — 84/71 נולדה (וחיתה בדיוק עבורך.

חוץ מסיפורים נוגעים אל הלב, יש לה גם שיער בלונדי ארוך, עור זהוב, ועיניים חומות גדולות המוגדרות אפילו ע"י חב"רותיה הרעות כ"ניפלאות".

המיפלצות שלי

"אה, אני מבינה" קטעה אותי הקטנה באשצע. "פה זוכרים תרנגולות-בר, נכון?"

במחברת ת"נ" נאמר: ● ובנוראן היה רבי-הטבח של המלך. הוא בישל מזון טוב וכולו אהבו לאכול מה שהוא בישל. ● חצר המסרה: חצר שצדקה כבש י"ר

מרים החשמונאית - אשתו של הילל ושמאי

אחד בבית — למה שלא יהיו שניים? התחלתי לחטט נט בילקוט של רוני. מובן שצדקתי. הנה כמה מהפנינים ש"מצאתי במחברות שלה. במחברת טבע: ● הדם במחזור הדם עובר מהראות דרך הסתום הימני אל הסתים השמאלי. ● הלב שוכן בלפאסמה בין הפרוזדורים והחדרים, ומונח בכל חלקי הגוף. ● הצימוק שונה מן הענף בכך שאת הצימוק אוכלים ואת הענף לא אוכלים וגם את הצימוק אוכלים מן הענף. ● המצב לא היה מעודד יותר במיקצועות האחרים. במחברת גיאוגרפיה מצאתי את הפנינה הבאה: "הודו לא מפותחת ולא כ"שרונית". ואילו

בית-המקדש, ושם היו לו ממסרות יפות. ובהיסטוריה: ● דיקטאטור וזא אחד שמנהל את הצבא והמשפט. הוא נבחר על-ידי הסנאט או על-ידי העם. הוא יושב על כיסא-ש"ן, ומחזיק בידו גרזן. ● מרים החשמונאים היתה אשתו של הילל ושמאי. ● את ישו קברו בצליבה. ● השלימה את הטידרה הקטנה בחבורה, דנה, כאשר חלפתי איתה למחרת היום ל"אורך רחוב דיזנגוף, ושלט של חנות ל"מימכר עופות משך את עינה. ● אמא, מה זה השלט הזה צייקיבאר? התעניינה. ● צייק זה תרנגולת — התחלתי להסביר לה.